

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner (przewodniczący)

SSN Marian Kocon

SSN Marta Romańska (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa E. B., A.D., A.

D., K. G., S. K. i W. N.

przeciwko A.S.A. w [...]

z udziałem interwenientów ubocznych po stronie pozwanej K.

C., R. L. i T. Z.

o ochronę praw autorskich,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 20 grudnia 2017 r.,

zażalenia powódek na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 6 września 2017 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 6 września 2017 r. Sąd Apelacyjny w [...], na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c., odrzucił skargę kasacyjną powódek [...] od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z 17 lutego 2107 r., gdyż złożona została przez powódki w sprawie o prawa majątkowe, w której wartość przedmiotu zaskarżenia była niższa od wartości określonej w art. 398² § 1 k.p.c., jako minimum uprawniające do zaskarżenia kasacyjnego.

W zażaleniu na postanowienie z 6 września 2017 r. powódki zarzuciły, że zostało ono wydane z naruszeniem prawa, a w szczególności art. 398⁶ § 2 w związku z art. 398² § 1 k.p.c. w związku z art. 92 ustawy z 4 lutego 1994 r. o prawach autorskich i prawach pokrewnych w związku z art. 209 k.c. przez niewłaściwą wykładnię i błędne przyjęcie, że wartość przedmiotu zaskarżenia w stosunku do żadnej z powódek nie przekracza progu wskazanego w art. 398⁶ § 2 k.p.c. i na tej podstawie niesłuszne odrzucenie skargi kasacyjnej, podczas gdy wartość przedmiotu zaskarżenia - w stosunku do każdej z powódek - wynosi 160.628 zł.

Powódki wniosły o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398² § 1 k.p.c. skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych. Sprawa ma charakter majątkowy, jeżeli zmierza do realizacji prawa lub uprawnienia mającego bezpośredni wpływ na stosunki majątkowe stron. Zgodnie zaś z art. 368 § 2 k.p.c., w sprawach o prawa majątkowe wartość przedmiotu zaskarżenia podana w apelacji może być oznaczona na kwotę wyższą od wartości przedmiotu sporu wskazanej w pozwie jedynie wtedy, gdy powód rozszerzył powództwo lub sąd orzekł ponad żądanie.

Zgodnie z art. 398²¹ k.p.c. w postępowaniu kasacyjnym ma odpowiednie zastosowanie m.in. art. 368 § 2 k.p.c., który w zdaniu trzecim przewiduje, że przepisy art. 19-24 i 25 § 1 k.p.c. stosuje się w nim odpowiednio. Oznacza to, że zarówno sąd drugiej instancji, jak również Sąd Najwyższy w ramach badania warunków formalnych skargi kasacyjnej może sprawdzić, czy wartość

przedmiotu zaskarżenia podana w skardze kasacyjnej jest zgodna z zasadami jej ustalenia określonymi w art. 19-24 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 6 czerwca 1997 r., II CKN 47/97, OSNC 1997, nr 11, poz. 180 oraz nieopubl. z 20 czerwca 1997 r., II CKN 245/97, z 26 czerwca 1997 r. I CKN 156/97, z 9 lipca 1997 r., II CKN 257/97). Badanie wartości przedmiotu zaskarżenia podanej w skardze kasacyjnej ma na celu sprawdzenie, czy skarga kasacyjna jest dopuszczalna ze względu na minimalną wartość zaskarżenia wymaganą od skargi kasacyjnej według art. 398 § 1 k.p.c. i nie może być utożsamiane ze sprawdzeniem wartości przedmiotu sporu (por. nieopubl. postanowienia Sądu Najwyższego z 7 kwietnia 1997 r., III CKN 71/97, z 15 stycznia 1998 r., I CZ 19/97).

W niniejszej sprawie powódki dochodziły na rzecz każdej z nich kwot po 2.474,08 zł, 7.040 zł, 8.333,33 zł oraz po 1/6 części z kwoty 53.542,24 zł, a zatem po 8.923,71 zł, jako wynagrodzenia za bezumowne wykorzystanie artystycznych wykonń powódek w związku z wprowadzeniem do obrotu płyt i tytułem zwrotu korzyści w związku z bezumowną eksploatacją przez pozwanego tych wykonń. Tak brzmiące żądania zostały przez powódki powtórzone w apelacji (k. 1001-1002), niezależnie od tego, że powódki zsumowały w niej wysokość wszystkich dochodzonych przez nie roszczeń na kwotę 160.628 zł (k. 994).

Słusznie uznają powódki, że w niniejszej sprawie występują jako współwykonawczynie wspólnych artystycznych wykonń do utworów. Przedmiotem sporu nie jest jednak autorstwo wykonania konkretnego utworu, ale należne jego twórcom wynagrodzenie. Roszczenia o wynagrodzenie za bezumowne eksploatowanie utworu, którego powódki są współtwórcami przysługuje im nie łącznie, lecz rozdzielnie i od woli każdej z powódek zależało, czy roszczenia tego będzie dochodziła na swoją rzecz. Wynagrodzenie za bezumowne wykorzystanie utworów, także stworzonych wspólnie, ma charakter pieniężny i także ta właściwość przedmiotu świadczenia decyduje o jego

podzielności. Wynagrodzenie należne współwykonawcom utworu dzieli się zatem na części wskazane przez nich jako współtwórców, a w razie braku umowy na równe części (art. 379 k.c.).

W niniejszej sprawie każda z powódek dochodziła świadczenia w przysługującym jej rozmiarze. Dopiero w apelacji i w skardze kasacyjnej kwota tego wynagrodzenia została przedstawiona łącznie, jako stanowiąca wartość przedmiotu zaskarżenia. Podzielność dochodzonego świadczenia wyklucza jednak przyjęcie, że między współtwórcami istnieje wspólność praw i obowiązków obligująca ich do łącznego działania, a sąd do rozpoznania sprawy łącznie na ich rzecz (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 21 listopada 2001 r., I CZ 150/01, OSNC 2002,nr 7-8, poz. 101). Oczywiście chybione jest zatem odwoływanie się przez skarżące w zażaleniu do charakteru praw, których dotyczy spór dla wykazania, że przysługują im one łącznie.

Wobec tego, że wartość przedmiotu zaskarżenia dla roszczeń zgłoszonych przez każdą z powódek w jednym pozwie była niższa od wartości przedmiotu zaskarżenia wymaganej według art. 398 § 1 k.p.c. dla dopuszczalności skargi kasacyjnej, to uzasadnione było odrzucenie ich skargi kasacyjnej, jako niedopuszczalnej (art. 398⁶ § 2 k.p.c.).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu.

kc

jw